

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XX. Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ. Apoc. 1. v.
10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

scire, quo cessavimus libere Regina
 casti, indignus omnibus. Jer. 44. 18. III.
 querendo se non modo remuneratos
 non esse, sed etiam afflictos assiduis
 flagellis in bono, quod faciunt, ubi
 contra alii prosperantur in malo. *Qua-*
erit via impiorum prosperatur? Jer. 12. v.
 Qui hoc modo procedunt, sunt
 isti Iusti superbi, qui ostendunt aded
 primum se formidare Divinum Judiciu,
 ut illud etiam ultro provocent. Ah
 miser! quid vultis mecum iudicio con-
 tendere? Videbitis, an ego nodum in

scirpo quarant. *Omnes dereliquistis
 me, dicit Dominus &c.* Jer. 2. v. 30. Tu
 solum cave pro viribus, ne in horum
 numerum venias, semper vivam habe-
 tue cognitionem miseria: saepe eam
 apud Deum rememora, denuo confite-
 re, denuo confirma, iterum iterumque
 dic illi corde contrito: *Non intres in
 iudicium cum servo tuo Domine, quia
 non justificabitur in conspectu tuo omnis
 vivens.* & videbis, quantum oratio
 ista ita frequentata, ut decet, tibi pro-
 futura sit.

XX.

Esse fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vite. Apoc. 2.

v. 10.

Considera virtutem, quae maxime
 Castimatur in servis, esse fidelita-
 tem: ut deo diceret sapiens: *si est ti-
 bi servus fidelis, sic tibi quasi anima tua.*
 Eccl. 7. v. 31. Tu servus es DEI, proprie
 & in omni rigore servus. atque ita
 omnium esse non debet: quod ille tantis
 promissis ad hoc te incitet, ut sis ipsi
 semper fidelis. *Esse fidelis usque ad
 mortem. & dabo tibi coronam vite.* O
 quanta fidelitas est, quam servus de-
 bet. ut sis amicus fidelis, sufficit, quod
 alterius amici commoda aestimes ceu
 propria, atque ut talia promoveas, su-
 stineasque, quia alius amicus, quam
 cumque amicus sit, sine dubio non est
 nisi alter tu. at verò ut sis servus fide-
 lis, hoc non sufficit. Emolumenta
 Domini debes praehabere propriis,
 quia qui tuus Dominus est, te ipso plus
 R. P. Pauli Segneri *Manna Anima.*

est, cum sit Dominus tui ipsius. Esto
 nunc, te in praesentiarum esse amicum
 DEO, quia ille ad eam dignitatem re-
 evexit, sed non idcirco de his esse ser-
 vus. Aded hoc est de substantia &
 natura hominis, ut Christus ipse tan-
 quam homo respectu DEI dictus sit
 servus, etsi filius ejus esset etiam natu-
 ralis. *Servus meus, suscepi eum: ele-
 ctus meus: complacuit sibi in illo anima
 mea.* 11. 42. v. 1. Vide ergo, quis sit
 gradus fidelitatis, quem a te requirit,
 qui dicit: *Esse fidelis usque ad mor-
 tem &c.* summus, qui inveniri possit.
 vult, ut non solum Divina propriis an-
 teponas commodis, sed longè praeferas:
 quia ipsi non tantum Amicus es, sed
 servus. Cum de hoc agitur, ut Do-
 mino placeas, cedat quidlibet, cedant
 sanitas, opes, honores, ipsaque vita.

Q99.

qui

qui fidelis est servus, aliud non curat. pluris facit Dominum quam se ipsum. Talisne videtur tua esse fidelitas? ista requiritur ad obtinendam coronam.

2. Considera multos esse servos, qui tantisper dictam fidelitatem suis Dominis praesent, paucos esse, qui ad finem usque servant. & ideo tibi Dominus dicit: *Esse fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitae.* Non dicitur fidelis servus, qui semel servat suo Domino fidem debitam, sed qui post multa experimenta fuit promptus & constans in ea servanda. Tu solum curas bene mori, non vivere: quare? quia non es servus fidelis. Id, quod te urget, est proprium commodum, salus animae tuae, & nil aliud. non sic age. esto servus fidelis DEO; atque ideo te dispone ad servandam illi fidem non in morte duntaxat, sed usque ad mortem. dic illi ex animo, si etiam moriendum esset male, quod DEUS avertat, victurum te bene, quia id spectat ad ejus gloriam. Interea noscitur, quid proprie petat Dominus, cum dicit: *Esse fidelis usque ad mortem &c.* petit, ut, si tibi paupertatem immittat duraturam usque ad mortem, sis ipsi in ea paupertate fidelis usque ad mortem. si captivitatem immittat, duraturam usque ad mortem: in ea captivitate sis fidelis usque ad mortem. si ignominiam immittat duraturam usque ad mortem; etiam in illa ignominia sis fidelis usque ad mortem, & sic de ceteris. Fidelitas maxime in adversis probatur. *Abraham nomine in tentatione inventus est fidelis?* I. Mach. 2. v. 51. ad

hunc lydium lapidem si coram veram, coronatur. *Esse fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitae.*
3. Considera hanc vocem *usque ad mortem* tibi incurere terrorem, quia credis te adhuc victurum esse. Adami. o quantum fallentur mors jam appropinquat, quibus ras, dum tibi periuades illi salutem annorum plurimorum consistere restare, utque dum ad te pertingeret demus vitam tuam tam longam, ut flos juventutis, in qua forte deperderi tibi possit; vis ut quantum longa subito videatur brevissima, gita aternitatem. O quam bene mentum tunc esse videbuntur sexaginta, quos forte possis sperare dicam triginta. Ideo Dominus eximendum terrorem, quem tibi tibi posset vox illa usque ad mortem lico subjungit, & dabo tibi coronam vitae. Ecce quid sit illud, quod dicitur licetur, tota aternitas; hoc est Corona vitae, vitam scilicet, quae per redit in gyrum, ad modum nae. *Erunt mensis ex mense, & sabbatum ex sabbato.* Isa. 66. v. 22. quam finietur. Et vita tam longa qua mera sunt gaudia, non tollendum omnem horrorem quod pati oportet in hac terra, dum foret potius de brevitate terris, quod DEUS patitudo praesentis gaudendi spatia erant a deo praesentis. O qualis illa corona coronam vitae.
4. Considera vitam tibi praesentam, si fueris servus fidelis usque ad mortem, dabo coronam vitae, erit vita aeterna, ut modo amittit.

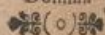
quia erit vita beata, imò beatissima, quia erit corona cuiuscunque vitæ beate, quæ animo possit concipi, non *u-
na* vita, sed *omnis*. Id, quod complet perfectionem rei alicujus, eâ coronare solent. *Corona senum multa peritita.* Eccl. 2. v. 8. quia negari non potest se-
neres esse per se venerabiles ob solam su-
am canitiem. Id tamen quod com-
plet venerationem singulis præstandâ,
est peritita, quam illis peperit longa ex-
pectantia, quæ non sunt adepti, de rebus
mundi. Hinc ergo Cælestis beati-
tudo toties vocatur *corona vitæ*, quia
complet perfectionem omnis vitæ, &
sibi eam coronat. Vita felix creditur
agere dies sine nube tristitiæ, vel tæ-
dæ, quæ illorum serenitatem offuscet.
ergo corona talis vitæ erit beati-
tudo, quia illa reddet dies omnes non
solum serenos, sed placidos. & sic e-
rit *corona vitæ placide*. Vita felix cre-
ditur hominum doctorum, qui mentes
circumferunt tor mirificis conceptibus
opulentiam: Et hujus vitæ corona erit
beatus, quia dabit scientiam, non è
vitis, sed fonte derivatam, & sic erit
corona vitæ doctæ. Vita felix creditur
illa hominum divitum, qui abundant
in thesauris, unde accipiunt, quidquid li-
bet. Et talis vitæ corona erit Beati-
tudo, quia dabit thesauros non divitis
vitiæ, sed fodinæ inexhaustæ: & sic erit
corona vitæ divitis. atque in hunc mo-
dum de omni vitâ discurre, quam imagi-
nare tibi possis optatissimam. hujus
vitæ corona quæ erit? illa, quam hoc
loco tibi Dominus promittit, dum di-
cit: *dabo tibi coronam vitæ.* nomen

vita placuit sine alio adjuncto, ut ad-
dere ipse possis, quod lubet, *vita placi-
da, vita doctæ, vita divitis, vita nobilis,
vita hilaris, vita incolumis, vita fortis,*
& sic pergere licebit sine fine. an putas
in Paradiso aliud bonum non futurum
nisi vitam, dum ejus gloria vocatur
corona vitæ: multum falleris. sibi aliud
bonum non esset, solùm diceretur
bonum vitæ, non *corona vitæ*. dum er-
go dicitur *corona vitæ*, amplius aliquid
tibi est præter vitam. Est tibi vita per-
fectissima, quæ in quocunque genere
unquam reperiri possit, est completa.
sibi solum esset bonum vitæ illius,
quæ est propria juvenum, & non illius,
quæ est hominum ætatis maturæ, dici
deberet *corona vitæ juvenum*. sibi so-
lùm esset bonum vitæ, quæ est propria
hominum ætatis maturæ, sed non illius,
quæ est propria juvenum, dici de-
beret *corona vitæ virorum*. aliàs vide-
ri possit ad decipiendos homines plus
promitti quàm præstari. Itaque cum
dicitur *corona vitæ*, nec ad unum ge-
nus restringitur potius quàm ad alte-
rum, signum est Gloriam in se conti-
nere coronam, hoc est, perfectionem
omnis vitæ, atque adeo omne bonum.
Et talis corona non sufficit ad accen-
dendum in corde tuo ardentissimum
desiderium eam adipiscendi: si illa pla-
cet: *Esto fidelis usque ad mortem, &
dabo tibi &c.*

¶ Considera mirum videri, quod
Dominus velit talem coronam dona-
re servo. & tamen haud dubiè illam
donat. quid ajo donat? imò dat. *dabo
tibi.* quasi servus fidelitate suâ illam
sibi

sibi jam antè satis fuerit lucratus. Est equidem corona supra meritum, sed non præter meritum. *corona justitiae*, quia DEUS illam proposuit in præmii-um. Et in quem finem proposuit? ut intelligamus, quàm grata sit ipsi fidelitas. Hinc est, quòd hoc loco, quo tanta promittit, noluerit dicere, esto fortis, esto generosus, esto constans, sed *esto fidelis*: id namque, quod illi maxime placet in servitio suo, non est fortitudo, non generositas, non constantia, sed fidelitas. Hæc est illa virtus, quæ tanro pere etiam hominibus probatur. *Vir fidelis multum laudabitur.* Prov. 28. v. 20. quisque eam promovet, quisque remuneratur, usque adeò, ut vel hæc sola præ-

bus aliis possit extollere non audentaxat, sed & servum ad eam que status celsitudinem. Cur haud haud coronam in capite gerens etiam cum esset servus? in illam rem Assueo exhiberam. Ut ut libenter exerce erga DEUM rem istam ipsi adeò acceptam illi te fidelem fore, non jam nam adeò speciosam, quam sed solum, quia ipse est, qui placeas, ut illius gloriam proce- pertinges ad illum apicem filii quæ uti possit servus ad Domi- quæ in eo verlatur, ut noluit mercedem, quàm gratiam Domini.

XXI.

Nolite locum dare Diabolo. Eph. 4. v. 17.

1. Considera rem insolentem: si quis tibi diceret: cave, ne in domum tuam admittas Draconem aliquem pestilentem, leonem aliquem, vel lupum, imò nec hominem tui similem, siquidem veniat prædonis instar ad te spoliandum; rideres utique monitorè molestum potiùs quàm necessarium. id enim ipse faceres, quin alius de eo faciendo admoneret. & necesse tamen est esse aliquem, qui te hortetur, ne des in corde tuo locum diabolo. *Nolite locum dare diabolo.* an nescis illum esse prædonem quovis alio peiorem? prædonem, qui te nititur spoliare thesaurò, qui quidem in terrâ inveniri

possit, pulcherrimo, qualis est Divina. Ipse est Lupus frantus, Leo furiosus, Draco omnium silentissimus. *Draconem quæ captur diabolum.* Apoc. 12. quæ halitu afflare venenum potest. igitur ratione illi in corde tuo cile das locum? si ille vi intrare posset in ejus possessionem, ex- nem haberes, sed eò interate- test, nisi velis. *Nolite locum dare abolo.* quia in tuo est arbitrio, tret, vel non intret. Vide, quàm requiratur ad superandam quæ que gravem tentationem, quæ festat. alio non est opus, quàm